

пътечка. Колко пъти са сваляли стадата по тази пътечка, как са играли и как са се закачали с Дика!... Сега пътечката му изглеждаше по-тревясала, като че ли откак те двамата с Дика се разделиха, друг вече не е идвал насам...

Орфей се спря, дълбоко замислен и натъжен. Ето го, вече е в своя роден край, при своя бащин дом, и не може да влезе при родителите си, не може да ги види свободно, да им се нарадва на воля и до насита!... До кога този тиран владетел и неговите съгледвачи ще го преследват? И защо искат насила да вземат песните му, защо искат да заключат душата му в златна клетка, защо искат да пленят душата му?

Досега, на път през далечни краища, Орфей нощуваше където го сварата свареше, доволен, че нощта е топла и че младостта му е крилата. Но сега, когато е при топлия скут на родната си майка, която сигурно е изплакала очите си по него, сега да спи като куче по планинските пътеки, тежко и убийствено е това!...

Орфей пристъпяше бавно по пътечката, целия сгърчен от непоносима, неизразима болка. Дори със свирката той не би могъл да излее горчивината на душата си... Все пак, той помисли за пренощуване. Трябва да избере хубаво, удобно, прикрито място, за да не го намерят като спи, да не го върнат като заклана овца...

И той пак си спомни напътствените думи на Кир: „На добрия случай помагай, а от лошия се пази като от огън“. Орфей се разтърси, тежкото му настроение изчезна, силите му за работа и търпение се възвърнаха... Той тръгна към отсрещния бряг, дето, в най-затътеното място знаеше един удобен кът за пренощуване...